

ANGELIQUE HAAK

Uitgeschakeld

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2018 Angélique Haak
Omslagontwerp: Margo Togni
Omslagbeeld: © Lyn Randle / Trevillion Images
Auteursfoto: © Hannah Rosalie Photography
Zetwerk: Mat-Zet B.V.

ISBN 978 94 027 1955 0
ISBN 978 94 027 7679 9 (e-book)
NUR 330
Eerste druk in deze editie: november 2025

Dit boek is eerder verschenen bij uitgeverij De Crime Compagnie.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Zal ik me ooit weer heel voelen? Terug naar wie ik was voordat mijn leven zo drastisch veranderde?

Ik denk het niet. Ik weet zeker van niet. Het leven dat ik had kunnen hebben is verwoest en zal voor altijd een fantasie blijven.

De dagen zijn lang en zwaar maar de nachten zijn het pijnlijkst. Wanneer de fantasie 's nachts tot leven komt, voel ik me volmaakt gelukkig. Maar altijd volgt het moment van ontwaken. Het moment waarop blijkt dat alles slechts een droom was en ik beseft dat alleen de nachtmerrie resteert.

In de uren die volgen zijn mijn ogen nog gesloten, maar alle dromen vervlogen. Mijn ziel is zo zwart als de nacht om me heen als ik mijn zelfgeregisseerde film afspeel. Keer op keer visualiseer ik het moment dat alles zal veranderen. Het moment dat maakt dat ik elke ochtend weer uit bed stap en die lange dagen doorkom. Ik heb het inmiddels al zo vaak voor me gezien dat het bijna echt is. Dat ik het bijna kan aanraken.

Het zal nu niet lang meer duren.

Wat voorafging

‘Schei uit, Marc. Je hebt te veel gedonken!’ Dorine stootte lachend haar man aan en leunde daarna met haar hoofd op zijn schouder. Ze snoof de geur van zijn aftershave op, besepte dat ze het had gemist zo dicht bij hem te zijn.

‘Dat was het hele idee. Daarom hebben we juist een taxi genomen.’ Marc trok de omslagdoek van zijn vrouw wat strakker om haar schouders, waarmee hij haar nog dichter naar zich toe trok. ‘Ik heb zin in je,’ fluisterde hij in haar oor.

Meteen zag Dorine de taxichauffeur in zijn spiegel kijken en ze gaf Marc een tikje tegen zijn been. De blik in zijn ogen werd echter alleen maar ondeugender en ze voelde haar eigen opwindning ook aanzwellen. Het was lang geleden dat hij zoiets tegen haar had gezegd. Veel te lang.

Hij had haar mee uit genomen voor haar verjaardag. Een luxueus etentje gevolgd door een operavoorstelling. Ze wist dat het verhaal van het meeslepende *Carmen* niet aan hem besteed was en dat hij dit puur voor haar geregeld had. In de lounge van het theater had Marc naderhand een fles Château Margaux besteld, die Dorine nogmaals bevestigde dat het voor hem blijkbaar ook een speciale avond was. De verleidelijke volle smaak, rijk aan bramen en zwarte bessen, sloot perfect aan bij de zwoele tonen van de *habanera* eerder op de avond. Een tweede fles volgde al snel en nu zaten ze als een stel hitsige pubers op de achterbank van een taxi.

‘Hadden we Jorinde toch niet mee moeten nemen?’

Marc liet zijn greep op de omslagdoek verslappen. De magie van het moment was onmiddellijk verbroken. ‘Verdomme, Do-

rine. Nu hebben we eens een avond met zijn tweetjes en dan ga je weer over Jorinde zitten zaniken!' Hij draaide zijn hoofd weg en staarde naar buiten.

Dorine had onmiddellijk spijt dat ze erover was begonnen, net nu de sfeer eindelijk weer eens ontspannen was. Waarom had ze haar mond niet gehouden? Haar dochter was een volwassen vrouw. Ze hoefde haar niet aan het handje te nemen of altijd maar rekening met haar te houden. Dat had Jorinde tenslotte ook lange tijd niet met haar gedaan.

Dorine keek naar de taxichauffeur die zijn ogen op de weg gericht had en daarna naar Marc die nors naar buiten staarde. Misschien kon ze hem nog op andere gedachten brengen?

'Toe nou, niet boos zijn,' fluisterde ze en ze kroop opnieuw tegen hem aan. Haar hand gleed van zijn knie naar boven over de gladde stof van zijn pantalon. 'We hadden het juist zo gezellig.'

'Ja, tot jij over Jorinde begon,' sputterde hij.

'Over wie?' Dorines hand was aangekomen op de zachte plek tussen zijn benen, die meteen hard werd onder haar aanraking. Marc onderdrukte een kreun en keek haar aan. 'Je weet best wat ik bedoel. Je bemoedert haar te veel.'

'Ik weet niet over wie je het hebt,' zei Dorine luchtig. Ze wreef haar hand op en neer terwijl ze Marc strak bleef aankijken.

'Over iemand van wie ik hoop dat ze heel diep slaapt als we thuiskomen,' fluisterde hij. Een nieuwe kreun verbloemde hij met een kuch en ze zag dat de glinstering in zijn ogen terug was.

Zo'n vijf minuten later zette de taxichauffeur hen af voor hun villa, en Dorine wipte van haar ene been op haar andere om warm te blijven. Marc stond gebukt bij de auto om af te rekenen en ze nam hem op. Alle ellende van de afgelopen jaren had een wig tussen hen gedreven. Een wig die zo gewoon was geworden dat het leek alsof hij nooit meer zou verdwijnen. Maar vanavond was het anders. Voor het eerst in jaren voelde ze weer die tinteling in haar onderbuik die ze een lange tijd niet meer had gevoeld als ze naar Marc keek.

Hoewel hij al tegen de vijftig liep, was hij nog slank en fit. Zeker vanavond in zijn zwarte Hugo Boss-pak, zag hij er geweldig uit. De hoeveelheid wijn die ze gedronken had, had haar remmingen aardig weggenomen. Het enige wat ze nu nog wilde was dat Marc haar de kleren van het lijf zou rukken en ze eens ouderwets lang gingen vrijen.

Marc bedankte de chauffeur en kwam op haar af lopen, terwijl de auto van het erf draaide.

‘Alles is donker binnen, ik denk dat ze slaapt.’

‘Geweldig.’ Hij drukte zijn lichaam tegen het hare, zoende haar in haar nek en liet zijn mond langs haar hals naar beneden glijden. Haar hartslag versnelde toen hij met zijn lippen naar haar borsten ging. Ze duwde hem wat onzeker van zich af. ‘Weet je het zeker?’

Hij glimlachte zijn tanden bloot. ‘Heel zeker.’ Hij nam een stap naar de deur en stak zijn sleutel in het slot. Ze stapten de donkere hal in. Al zoenend ontteden ze zich van hun jassen. ‘Kom, we gaan naar boven,’ hijgde Marc in haar oor.

Ze hield stil en spitste haar oren. ‘Hoor je dat?’

Marc negeerde haar vraag en greep haar billen vast.

‘Serieus, Marc. Wat is dat?’ fluisterde Dorine. Ze hoorde hoe Marc zijn adem inhield om te kunnen luisteren.

‘Niets joh, gewoon een druppende kraan.’ Marc weigerde om te fluisteren. ‘Kom nou mee naar boven.’ Hij pakte haar hand en trok haar naar de trap.

‘Nee, niet doen.’ Een onbehaaglijk gevoel be kroop haar en ze rukte zich los. Alle opwinding van zojuist was op slag verdwenen bij het geluid dat ze uit Jorindes vertrek hoorde komen. Alles was stikdonker en stil, op het holle geluid van kletterend water na. Het gaf haar de rillingen. Ze knipte het licht aan en liep naar Jorindes gedeelte van het huis.

‘Jorinde!’ Ze bonkte op de deur van de badkamer, waarachter ze water hoorde lopen, maar waar geen streep licht onder de deur te bekennen was.

Ook Marcs gezicht betrok en hij holde naar de slaapkamer van hun dochter. 'Daar is ze niet!' riep hij bij terugkomst. Ook hij bonkte nu op de deur van de badkamer. 'Jorinde!'

Alles bleef donker en stil.

Marc zocht in zijn binnenzak en haalde zijn creditcard tevoorschijn. Hij drukte het hoekje van de plastic kaart in de gleuf van het slot van de badkamerdeur, en het schuifje verschoot van rood naar wit. De deur ging open en het licht veranderde alles.

IJzingwekkend gegil weerklonk in de holle ruimte. Het duurde even voor Dorine besepte dat het haar eigen stemgeluid was.

Marc prevelde: 'O god, mijn lieve god.' Hij spurtte over de kletsnatte badkamervloer naar het bad waar roodgekleurd water over de rand stroomde. Dorine volgde hem en gleed uit, waarbij ze hard op de tegels terechtkwam. Op handen en voeten kroop ze naar het bad en zette haar handen op de rand.

God zou hier niets meer kunnen uithalen. Jorindes opengesneden polsen hingen slap in het water en haar ogen staarden levenloos naar het plafond.

Dinsdag, 02:44

Jennifer zat in de fauteuil in de hoek van de kinderkamer. Ze wiegde Nysa zachtjes heen en weer in de hoop dat ze deze keer echt bleef slapen. De gedachte aan de wekker die op halfzeven stond ingesteld, zorgde ervoor dat het huilen haar nader stond dan het lachen.

Ze wist best dat het niet goed was dat ze Nysa uit haar bedje had gehaald, maar het was weer een van die hopeloze nachten waarin het meisje zo'n beetje om het uur wakker werd.

Hoewel ze over het algemeen een blijde, rustige baby was, kon ze het af en toe zodanig op een brullen zetten dat Jennifer zich er totaal geen raad mee wist. Zingen, rondlopen, in de wandelwagen wiegen, zelfs rijden met de auto, het haalde allemaal niets uit. Zeker de laatste weken was het weer raak en Jennifer was doodop.

Op dit soort momenten beseft ze maar al te goed dat ze er alleen voor stond en niemand had om op te leunen. Natuurlijk had ze Jolanda, haar collega binnen het researcheteam en inmiddels goede vriendin, met een dochter van slechts een paar maanden ouder dan Nysa. Ze kon altijd bij haar terecht, maar toch. Op momenten zoals deze, diep in de nacht, vechtend tegen de slaap, voelde ze zich intens alleen. Juist dan dwaalden haar gedachten vaak weer af naar haar roerige verleden.

Na een traumatische ervaring was Jennifer na lange tijd teruggekeerd naar haar geboorteplaats Rotterdam, waar zij met haar nieuwe collega's aan een zaak had gewerkt, die nogal wat stof had doen opwaaien. Een moordenaar met een voorliefde voor Griekse mythologie, strafte vrouwen voor hun onzedige gedrag

door ze in bomen op te hangen. Gedurende het onderzoek had ze behoorlijk met haar eigen verleden geworsteld, en probeerde ze na lange tijd de band met haar zus Elize weer te herstellen. Ook haar vroegere jeugdliefde, Mike, was weer in haar leven teruggekomen.

De dood van Elize en alles wat er daarna had plaatsgevonden, was nog steeds iets waar Jennifer dag in dag uit mee worstelde. Ook nu weer trok er een rilling door haar lijf, alleen al bij de gedachte aan de gebeurtenissen van die noodlottige avond.

Alsof Nysa haar stemming aanvoelde, glimlachte ze in haar slaap, bijna geruststellend. Jennifer glimlachte terug en beseftte weer eens waarom ze voor de aparte naam van haar dochter gekozen had. Het was van oorsprong een Griekse naam, die 'nieuw begin' betekende. En dat was Nysa voor haar, alle ellende die daaraan vooraf was gegaan ten spijt.

Ja, het was zwaar om alleen voor Nysa te zorgen en bij tijd en wijle zat ze er flink doorheen, maar een ding was voor haar kristalhelder. Ze zou nooit meer zonder haar dochter willen zijn.

Jennifer stond op, legde het slapende meisje voorzichtig in haar bedje en dekte haar toe.

09:08

Dorine draaide zich om. Ze had geen idee hoelang ze al moed lag te verzamelen om haar bed uit te komen. Marc's plek was leeg.

Zoals elke ochtend sinds de avond dat hun leven voorgoed veranderd was, hadden ze geen woord gewisseld. Zij had zich slapende gehouden, terwijl hij uit bed gegleden was en zich geruisloos had gewassen en aangekleed. Drie kwartier later hoorde ze hoe hij de voordeur achter zich dichttrok en in zijn Audi het erf af reed. Hij zou zich in zijn werk begraven en pas na zeven uur thuiskomen, wanneer zij al gegeten had en inmiddels aan minimaal haar derde glas wijn zat. De rest van de avond zou hij zijn werkkamer in duiken en zij voor de tv doorbrengen.

Ze wist dat hij het niet meer aandurfde een arm om haar heen te slaan, haar een kus of een knuffel te geven of samen te huilen. Zonder dat ze het had uitgesproken, voelde hij dat ze hem de schuld gaf van wat er gebeurd was. Zij had er die avond op gestaan dat ze Jorinde mee uit zouden nemen, maar Marc wilde zo nodig een avond met zijn tweeën weg.

‘Verdorie, Dorine. Blijf haar niet steeds behandelen als een klein kind. Ze is volwassen!’ had hij geroepen toen ze het voorstelde.

‘Het gaat niet goed met haar, Marc. Ze eet te weinig, spreekt amper meer af met vriendinnen, zit hele dagen op haar kamer. Ik maak me zorgen.’

Hij had zijn armen om haar heen geslagen en haar op het puntje van haar neus gezoend. ‘Mijn liefste Dorientje, ik ben gewoon ontzettend blij dat het met jou weer goed gaat. Dat je weer gezond bent. Kan het eens even één avond om ons gaan en niet om Jorinde?’

Ze had een steek gevoeld bij zijn woorden. Ze wist waar hij op doelde en dat ze inderdaad heel wat te vieren had, maar haar zorgen om haar dochter stonden dat nog te vaak in de weg.

‘Ga je een avondje met je man uit? Alléén met je man?’ Marc had haar met zijn puppyogen aangekeken en ze had toegestemd. Als ze niet naar hem geluisterd had en op haar eigen gevoel was afgegaan, dan had Jorinde misschien nog geleefd.

Ze sloeg het dekbed van zich af, gooide haar benen buiten het bed en rechtte haar rug. De grote ogen van haar dochter starden haar aan vanaf het nachtkastje en Dorine pakte het fotolijstje. Dit was Jorinde ten voeten uit. Haar lippen getuit in wat ze tegenwoordig een *duckface* noemden en haar sprankelende ogen wijd open.

Beelden van Jorinde in een poel van bloed drongen zich aan haar op. De ogen ook wijd open, net als op deze foto, alleen zonder de levendige sprankeling. Hoe had haar kleine meisje kunnen doen wat ze gedaan had?

Ze zette het lijstje terug en kwam uit bed. Voor de passpiegel

liet ze de bandjes van het satijnen nachthemd van haar schou-
ders glijden en keek hoe het rondom haar voeten op de grond
dwarrelde. Ze richtte haar hoofd op en zag de reflectie van haar
naakte lichaam. Tranen welden op in haar ogen bij de confronta-
tie met de littekens op haar borst en buik. De littekens die sym-
bool stonden voor alles wat er mis was in haar leven. Haar ziekte,
de eenzaamheid van de strijd die ze had moeten leveren, de mis-
lukte borstreconstructie en alles daarna.

In het begin was Marc haar rots in de branding geweest. Hij
had haar gesteund door alle chemo's en bestralingen heen.
Maar ergens in de maanden die volgden – maanden waarin
zij zich geen volwaardige vrouw meer voelde en op het laatst
zelfs geen volwaardig mens meer – was het veranderd. Was hij
veranderd. Ziekte, misselijkheid en emoties hadden ervoor ge-
zorgd dat liefde en intimiteit verdwenen. Daar waar ze hoopte
dat ze er sterker uit zouden komen, werd steeds meer duidelijk
dat er een onomkeerbaar proces in gang was gezet.

Op de dag dat de arts haar feliciteerde met het overwinnen van
de kanker en haar de hand schudde, voelde het niet alsof ze ge-
wonnen had. Zeker, ze had gevochten en gestreden als een top-
sporter en op papier was de winst voor haar. De realiteit was dat
ze achterbleef met een verminkt lichaam, een liefdeloos huwelijk
en een dochter die ze niet kon bereiken.

Dorine hees haar nachthemd op en trok haar ochtendjas aan.
Ze schoot in haar pantoffels en slofte naar beneden. In de keuken
zette ze een kop koffie voor zichzelf en draaide zich om toen ze
een plof in de gang hoorde. Ze was nog net op tijd om de post-
bode het tuinpad af te zien lopen en hief haar hand.

In de gang raapte ze de post op en zag een witte envelop met
een grijze rand tussen de standaard folders en loterijaanbiedin-
gen. Geweldig, een rouwkaart op deze toch al veelbelovende
dag. Even later opende ze de envelop en nam het witte vel pa-
pier eruit. Bij het zien van de sierlijke zwarte letters, verstijfde ze.
Het was een kopie van de rouwadvertentie die ze zo goed ken-

de. Haar ogen bleven hangen op de regel tekst die onderaan was toegevoegd en ze stopte even met ademen. Voor het eerst in twee maanden tijd voelde ze een andere emotie dan verdriet.

WOENSDAG, 08:20

Jennifer parkeerde haar auto op het parkeerterrein voor het statige pand aan de Kralingse Hoflaan en dacht terug aan de eerste keer dat ze dat had gedaan, ruim anderhalf jaar geleden. Nog steeds waren er dagen dat ze werd overvallen door hartkloppingen, suizende oren en tintelende vingers als ze hier uitstapte en omkeek naar de Lambertuskerk, maar gelukkig ging het haar steeds beter af. De wekelijkse therapie sessies bij Aleida hadden daar een groot aandeel in, maar voor een groot deel was het haar eigen verdienste en dat wist ze.

Ze had weg kunnen gaan uit Rotterdam om haar verleden opnieuw te ontvluchten, maar als er één ding was wat ze geleerd had, dan was het dat je niet kón vluchten voor je verleden. In het gunstigste geval kon je het diep wegstoppen, misschien zelfs een poosje van je af zetten, maar je nam het altijd met je mee. Het was als een autorace waarbij je wist dat er niet genoeg benzine in de tank zat. Je kon lang aan kop rijden, maar ergens voor de finish viel je uit en werd je alsnog genadeloos ingehaald.

Nu ze hier stond, voor het oude gebouw, merkte ze dat het haar door de vermoeidheid weer zwaarder viel dan anders. De blauwe gevelsteen met het opschrift POLITIEBUREAU pronkte boven de deur en het gebeeldhouwde gezicht van de commandant eronder leek haar waarschuwend aan te kijken. Doe het niet!

Maar vandaag kon ze de aantrekkingskracht van de Lambertuskerk achter haar niet negeren en ze draaide zich om. De hoge spitse toren leek zijn schaduw over haar heen te werpen en even stakte haar adem. Beelden van wat zich daarbinnen had afgespeeld, drongen zich aan haar op. Ze sloot haar ogen op het mo-

ment dat ze merkte dat de gevreesde hartkloppingen nu toch kwamen.

Met haar rechterhand plukte ze ritmisch aan het zwarte elastiek dat om haar linkerpols zat en liet het meerdere malen schieten. Het gevoel dat het teweegbracht, maakte haar iedere keer dat het bandje haar huid raakte rustiger. Het was een ankertechniek, die Aleida haar had bijgebracht. Een trigger om een andere respons op de negatieve gevoelens op te roepen, opnieuw en opnieuw. Het elastiek was sinds het aanleren van de techniek niet meer van haar pols geweest.

Ze haalde nog eens diep adem, draaide zich om en ging het politiebureau binnen.

08:30

‘Dames en heren. Goedemorgen.’ Inspecteur Van Ginkel nam plaats aan het hoofd van de vergadertafel. ‘Fijn dat jullie er allemaal zijn.’ Hij wierp een korte blik op de lege stoel naast Jennifer en trok zijn wenkbrauwen op. ‘Bijna allemaal. Waar is Jochem?’

Jennifer haalde haar schouders op. ‘Ik heb niets van hem gehoord, hij zal zo wel komen.’

Van Ginkel keek op zijn horloge. ‘Ik moet straks naar een vergadering, dus ik ga zo beginnen. Jochem of geen Jochem.’ Hij klapte zijn laptop open om in te loggen.

De knorrige toon van haar chef verraste Jennifer. Het was haar de laatste weken al eerder opgevallen dat hij er vermoeid uitzag. Evert van Ginkel was begin vijftig, een man die van nature respect afdwong bij zijn medewerkers. Hij leidde het team uitstekend, maar keek de laatste tijd zorgelijk uit zijn ogen en was meer dan eens kortaf.

Ze keek naar de overkant, en zag dat Jolanda ook even haar wenkbrauwen fronste. De nuchtere Hollandse was een goede vriendin geworden zonder wie ze echt niet meer kon. Ze was er voor haar geweest tijdens de zwangerschap, de bevalling, de

periode daarna. En het was geweldig dat Jolanda's dochter Fay en Nysa maar een halfjaartje scheelden en Jolanda de ervaring al had die zij nog miste. Jolanda loodste haar door de wonderwereld van het moederschap. Het was dan ook absoluut geen jaloezie wat ze voelde als ze naar het leven van haar vriendin keek; meer het besef dat Jolanda alles had waar zij zo vurig naar verlangde: een lieve man, een mooi huis, de mogelijkheid om parttime te werken en haar kind een stabiel gezin te bieden. Iets wat voor veel mensen misschien heel gewoon leek, maar het niet was. Niet voor haar in elk geval.

Ze had er die eerste weken enorm veel moeite mee gehad Nysa naar de gastouder te brengen. Patricia was een schat van een vrouw die als het nodig was vierentwintig uur per dag voor haar beschikbaar was, maar soms had Jennifer het idee dat ze veel te veel van haar dochter miste.

Een blik op Van Ginkel leerde haar dat hij nog steeds met zijn computer bezig was. Ze keek de tafel rond en glimlachte om Ramon en Kasper, die geanimeerd met elkaar in gesprek waren. De twee forensische jongens waren zo goed als vergroeid met hun werk en soms ook met elkaar leek het wel. Twee prima kerels op wie je altijd kon bouwen.

Naast Kasper was een lege plek, de plek van Emilia Lopez. Zij was een paar maanden geleden plotseling naar haar geboorteland Kaapverdië vertrokken, om voor haar zieke moeder te zorgen.

Jennifer nam een slok van haar koffie en keek naast zich. Ricardo de Graaf, haar partner die inmiddels alweer een paar maanden bij het team was, staaarde voor zich uit met een diepe frons tussen zijn wenkbrauwen. Ze vroeg zich af waar hij zo diep over nadacht. Of zijn schoenen wel goed bij zijn pak pasten, of dat zijn haar wel goed zat? Hij was een echte metroman, waar je er bij de recherche niet veel van vond. Zijn donkerblonde haar viel ogenschijnlijk losjes achterover, maar wie beter keek, zag dat het zorgvuldig gestyled was. Zijn stoppelbaard was donkerder van kleur dan zijn haar en gaf hem iets ruigs. Onder zijn donkerblau-

we jasje droeg hij een shirt dat strak om zijn bovenlijf spande en zijn spieren duidelijk aftekende. Ze kon niet ontkennen dat hij aantrekkelijk was en dat ze af en toe weleens gedachten over hem had die weinig tot niets met werk te maken hadden. Hij moest eens weten.

Ze liet haar ogen verder naar beneden glijden over zijn strak geperste pantalon en haar blik bleef daarna steken bij zijn schoenen. Dit paar moest nieuw zijn, want ze wist zeker dat ze deze nog niet eerder gezien had. De blauwe stappers waren uitgevoerd in een in het oog springende krokodillenprint en op de zijkant van de hak liep een felblauwe streep. Ze zagen er duur uit.

Onlangs was Jennifer erachter gekomen dat Ricardo's vriendin Carmen, die naast fotomodel ook wereldkampioene shoppen was, zijn kleding steevast voor hem uitzocht.

Ze had in het begin vreselijk aan hem moeten wennen. Hij was zo compleet anders dan de nuchtere Martin van Vliet, de collega met wie ze hiervoor had samengewerkt. Na een periode waarin hij nogal met zichzelf worstelde, had Martin een carrièreswitch gemaakt en zat tegenwoordig in de antiekhandel.

Haar samenwerking met hem was kort en heftig geweest. Hij was degene die ze gebeld had toen het helemaal misging, en die haar had gezien in al haar kwetsbaarheid. Precies de reden waarom ze hem na zijn vertrek gemeden had, ze vond het te confronterend hem onder ogen te komen. Hij was te dichtbij gekomen, veel dichterbij dan ze mensen gewoonlijk liet komen. Toch had hij voor altijd een plekje in haar hart veroverd. Ze dankte het aan zijn en Jochems daadkrachtige optreden destijds, dat ze hier vandaag de dag nog zat.

Terwijl ze dacht aan Jochem, pakte ze haar telefoon en scrollde door haar contacten. De profielfoto van de digitaal analist met zijn warrige bos krullen en zijn pretogen stemde haar vrolijk. Hij was een beetje het kleine broertje binnen het team, zo iemand die alleen al met zijn aanwezigheid de stemming opfleurde, maar die soms ook enorm op je zenuwen kon werken. Hoewel hij on-

langs de dertig gepasseerd was en zelf grappend zei dat hij nu echt ouder en wijzer geworden was, had hij nog altijd iets jongensachtigs over zich.

‘Mensen, ik ga nu echt beginnen,’ klonk de stem van Van Gin-
kel, die eindelijk zijn computer aan de praat had. Een foto ver-
scheen op het grote scherm achter hem. Een jonge vrouw, in bad.
Letterlijk een bloedbad, dacht Jennifer bij zichzelf en ze slikte.
Het meisje met de opengesneden polsen was naar haar mening
niet ouder dan een jaar of vijfentwintig.

De inspecteur klikte naar de volgende foto, van wat dichterbij
genomen. De opengesperde ogen van het meisje waren nu nog
beter zichtbaar.

‘Dit is Jorinde van Sevère, net tweeëntwintig jaar oud.’ Hij
sloeg een dossier open dat naast zijn laptop lag. ‘Ze pleegde twee
maanden geleden zelfmoord en werd gevonden door haar ou-
ders. Die troffen hun dochter na een avondje opera bij thuis-
komst zo aan.’

Jennifer slikte nogmaals.

‘Zelfmoord, hebben ze ons daarbij nodig?’ Ricardo plantte zijn
ellebogen op tafel.

‘Wij zijn gevraagd naar deze zaak te kijken omdat...’

De deur van de kamer ging open en Jochem stapte gehaast bin-
nen met in zijn ene hand zijn laptoptas en in de andere een mok
waarvan dampkringeltjes opstegen. ‘Sorry, het stond muurvast
op de A20, ongeluk met een vrachtwagen en...’

‘Ga zitten, ik vertel net over een nieuw dossier.’ Weer die knor-
rige toon. Jennifer knipoogde vluchtig naar Jochem die zich naar
zijn plek haastte. Halverwege de ruimte bleef hij staan, aan de
grond genageld voor het grote scherm waarop de afbeelding van
de jonge vrouw in het bad nog zichtbaar was.

‘Shit,’ fluisterde Jennifer zachtjes en ze wisselde een blik met
Jolanda, die eenzelfde geschrokken uitdrukking op haar gezicht
had. Ze hadden er tot nu toe geen seconde bij stilgestaan dat Jo-
chems zusje een aantal jaar geleden ook zelfmoord had gepleegd.